ΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 122 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ο. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΕΙΟΝ, κατὰ τὸν *Φραγκῖσκον Κοππέ*. — ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχ.), μετάφρ. *Ι. Ι. Σκυλίσση*. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνος, συνέχ.), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. *Σ. Τ.*—Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστ. **Α. Δουμᾶ**, (συνέχ.), μετάφρ. *Δμλ.*—ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα :
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΤΟ

ΧΡΥΣΟΥΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΕΙΟΝ

Ὅτε ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χὲμ ἀπώλεσε καὶ τελευταῖον αὐτοῦ ἑκατοντάφραγκον ἀμμάτιον, ἠγέρθη τῆς τραπέζης τοῦ παιγνιδίου, ἐφ' ἧς πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποθέσει τὰ λείψανα τῆς μικρᾶς αὐτοῦ περιουσίας, ἣν εἶχε συλλέξει ὁ πατήρ του δι' ἀτίμου ἐργασίας, κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἔπιπτε κατὰ γῆς.

Τὴν κεφαλὴν ἔχων τεταραγμένην καὶ τοὺς πόδας κλονουμένους, ἐκάθησεν ἐπί τινος ἐκ βύρσης μεγάλου θρονίου, εὑρισκομένου περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου. Παρετήρησεν ἐπί τινας στιγμὰς συγκεχυμένως τὸ χαρτοπαίγνιον ἐκεῖνο, χάριν τοῦ ποίου εἶχε κατατρίψει τὰ ὡραιότερα τῆς νεότητός του ἔτη, ἀνεγνώρισε τοὺς ὁμοίους αὐτῷ καταστραφέντας χαρτοπαίκτας, ἤκουσε τὸν ἀσθενῆ ἦχον τοῦ χρυσοῦ καὶ πάντα ἠννόησεν ὅτι ἦτο πλέον κατεστραμμένος, ἀπολολώς. Καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀνεμνήσθη ὅτι ἐντὸς συρταρίου τινὸς τῆς σκευοθήκης του ὑπῆρχον τὰ στρατιωτικὰ πιστόλια τοῦ πατρός του, στρατηγοῦ Δὲ Χέμ, ἅτινα ὁ μακαρίτης ἔφερε κατὰ τὴν ἔφοδον τῆς Zaatha Καταβληθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ἀϋπνίας καὶ τῶν ἠθικῶν ἀλγηδόνων, ἀπεκοιμήθη βαθέως.

Ὅτε ἐξύπνησεν, ἔρριψε βλέμμα γοργὸν ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος ἐκκρεμοῦς καὶ ἠννόησεν ὅτι ἐκοιμήθη πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας· εἶτα δὲ ᾐσθάνθη ὅτι εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν τῆς νυκτὸς ἀέρα. Ὁ δείκτης τοῦ ὡρολογίου ἐδείκνυεν ἀκριβῶς μεσονύκτιον παρὰ τέταρτον. Ἀλλὰ μόλις ἠγέρθη χασμώμενος καὶ ἐντείνων τοὺς βραχίονάς του, ἀνελογίσθη ὅτι ἡ ἑσπέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τῶν Χριστουγέννων καὶ τότε μόνον ἀνεμνήσθη τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, καθ' ἣν, πρὶν ἢ κατακλιθῇ, ἔθετεν ὑπὸ τὴν κλίνην του τὰ καινουργῆ ὑποδήματά του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ γέρω-Δρόνσκης, διαβόητος χαρτοπαίκτης, φέρων τὸν νυκτικὸν ἐπενδύτην του, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Λουκιανὸν καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἄκουσε· δάνεισέ μου ἕνα πεντάφραγκον καὶ δὲν θὰ χάσῃς. Εἶνε δύο ἡμέραι ὁποῦ δὲν ἔκαμα βῆμα ἀπὸ ἐδῶ καὶ μολαταῦτα δὲν εἶδα νὰ κερδίσῃ ἡ *Ντάμα* . . . Περιγέλασέ με ὅσον θέλεις· ἀλλὰ στοιχηματίζω ὅ,τι θέλεις ὅτι, ἕως ὅτου νὰ σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον, ἡ *Ντάμα* χωρὶς ἄλλο θὰ κερδίσῃ.

Ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χὲμ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα ἀποτόμως καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν πρόδομον· λαβὼν δὲ τὸν πῖλόν του καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του, κατέβη τὴν κλίμακα μετὰ ταχύτητος ἀνθρώπου προσβληθέντος ὑπὸ πυρετοῦ.

Πρὸ τεσσάρων ὡρῶν ὁ Λουκιανὸς εἶχε κλεισθῆ ἐντὸς τοῦ χαρτοπαιγνίου ἐκείνου. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ χιὼν ἐπιπτε κατὰ νιφάδας καὶ αἱ ὁδοὶ τῶν Παρισίων εἶχον καταστῆ κατάλευκοι. Σκότος βαθὺ ἐπεκάλυπτε τὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Λουκιανὸς ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ ἤρξατο τρέχων δρομαίως καὶ ἀναπολῶν πάντοτε τὰ ἐν τῷ συρταρίῳ τῆς σκευοθήκης του πιστόλια. Ἀλλ' αἴφνης ἔπτη ἀποτόμως ἀπέναντι φοβεροῦ θεάματος.

Ἐπί τινος λιθίνου ἐδωλίου, εὑρισκομένου παρὰ τὴν θύραν ξενοδοχείου τινός, ἐκάθητο ἑξαέτις περίπου παιδίσκη, ρακένδυτος καὶ τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύχους. Τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἠρεισμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡ δυστυχὴς ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμᾶτο, ἐνῷ τὸ ἓν τῶν κατεσχισμένων ὑποδημάτων της εἶχεν ἐξέλθει τῶν ποδῶν της.

Πρὸ τοιούτου σπαραξικαρδίου θεάματος ὁ Λουκιανὸς ἔθηκε μηχανικῶς τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ του. Ἀλλὰ πάραυτα ἀνελογίσθη τὴν ἀθλίαν του θέσιν.

Οὐχ ἧττον, ὡσεὶ ἐξ ἀνωτέρου ἐνστίκτου ὠθούμενος, ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο πλάσμα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παραλάβῃ αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ νὰ τῷ προσφέρῃ ἄσυλον κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅτε ἐπὶ τῆς λείας καὶ ἀπαστραπτούσης χιόνος καὶ πλησίον τοῦ κατεσχισμένου ὑποδήματός του, διέκρινε πρᾶγμά τι λάμπον.

Ἔκυψε περιέργως ἐπ' αὐτοῦ καὶ παρετήρησεν αὐτό.

Ἦτο ἓν χρυσοῦν λουδοβίκειον.

Φιλεύσπλαγχνός τις ἀναμφιβόλως κυρία εἶχε διέλθει ἐκεῖθεν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῶν Χριστουγέννων καὶ ἔθηκεν ἐπιτηδείως ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος τῆς ἐπαίτιδος τὴν μεγαλόδωρον αὐτῆς ἐλεημοσύνην.

Ἓν λουδοβίκειον! Ἦτο ἱκαναὶ ἡμέραι ἀναπαύσεως καὶ πλούτου διὰ τὴν ἐπαίτιδα.

Ὁ Λουκιανὸς ἔμελλε νὰ ἐξυπνίσῃ αὐτήν, ὅπως τὴν εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου, ὅτε αἴφνης ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχαίου παίκτου, ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς του·

— Εἶνε δύο ἡμέραι ὁποῦ δὲν ἔκαμα βῆμα ἀπὸ ἐδῶ καὶ μολαταῦτα δὲν εἶδα νὰ κερδίσῃ ἡ *Ντάμα*. . . Στοιχηματίζω ὅ,τι θέλεις ὅτι, ἕως ὅτου νὰ σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον, ἡ *Ντάμα* χωρὶς ἄλλο θὰ κερδίσῃ.

Καὶ τότε ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος εἰκοσιτετραετὴς νέος, ὁ καταγόμενος ἐξ ἐντίμου καὶ διακεκριμένης οἰκογενείας, ὁ οὐδέποτε διαπράξας ἄτιμόν τινα πρᾶξιν, συνέλαβε τρομερὰν ἰδέαν . . . Καὶ ἀφοῦ δι' ἑνὸς βλέμματος ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνος ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ὁδῷ, κλίνας τὸ γόνυ, ἔτεινε μετὰ προφυλάξεως τὴν τρέμουσαν χεῖρά του καί. . . ἔκλεψε τὸ λουδοβίκειον!

Εἶτα δέ, τρέχων δρομαίως, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, ἀνέβη πηδῶν τὴν κλίμακα, ὤθησε διὰ τῆς χειρός του τὴν θύραν τῆς κατηραμένης αἰθούσης ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινε τὸ μεσονύκτιον, ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔρριψε τὸ χρυσοῦν νόμισμα ἐπὶ τοῦ πρασίνου τάπητος καὶ ἐφώνησεν·

— Ὁλόκληρον εἰς τὴν *Ντάμαν*.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— *Ἄσος* χάνει καὶ *Ντάμα* κερδίζει, ἠκούσθη μετ' ὀλίγον τραχεῖά τις φωνή.

— Πηγαίνω *πάρολι*, ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ Λουκιανός.

— *Ρήγας* χάνει καὶ *Ντάμα* κερδίζει, ἠκούσθη καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἡ αὐτὴ φωνή..

Οὕτως ἐξηκολούθησε παίζων ὁ Λουκιανὸς μετὰ τῆς αὐτῆς τόλμης καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐπιτυχίας κερδίζων.

Μετὰ ἓν περίπου τέταρτον εἶχε σωρεύ-

* * *

σει πρὸ αὐτοῦ σωρὸν χρυσῶν νομισμάτων καὶ γραμματίων. Ἦτο τύχη ἀνήκουστος, πρωτοφανής. Ἤθελεν εἴπει τις ὅτι ἡ χάρτινος ἐκείνη *Ντάμα* ἐμαγνητίζετο ὑπὸ τὸ ἀστραπηβόλον βλέμμα τοῦ παίκτου ἐκείνου καὶ τῷ ὑπήκουεν.

Ἤδη ἠσθάνετο ἑκυτὸν εὐτυχῆ. Κερδίσας διακόσια ἕως τριακόσια χρυσᾶ λουδοβίκεια καὶ βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ἐνόμισεν ὅτι θὰ κερδίσῃ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ ὅλην τὴν πατρικήν του περιουσίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπολέσει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ ἀσώτου καὶ ἐκδεδιητημένου βίου του. Ὅθεν, χωρὶς ν' ἀποβάλῃ τὸ βαρὺ ἐπανωφόριόν του, ἐξηκολούθει παίζων μανιωδῶς καὶ πάντοτε κερδίζων ὑπέρογκα ποσά. Ἐπλήρωσε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀναμὶξ τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του, τοῦ προστερνιδίου του, τῆς ἀναζυρίδος του καὶ τέλος ἔθηκεν ἐντὸς τῆς σιγαροθήκης του δράκα πεντακοσιοφράγκων χαρτονομισμάτων.

Καὶ ἐξηκολούθει πάντοτε παίζων καὶ πάντοτε κερδίζων καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς τραπέζης σωροὺς χρυσῶν λουδοβικείων μετὰ βεβαιότητος ἅμα καὶ καταφρονήσεως.

Αἴφνης ἀνεμνήσθη τῆς μικρᾶς ἐπαίτιδος, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς χιόνος κοιμωμένην, τῆς ἀθώας ἐκείνης παιδίσκης, τῆς ὁποίας εἶχε κλέψει τὸ χρυσοῦν λουδοβίκειον, καὶ ἡ καρδία του ἐσπάραξεν ἀκουσίως καὶ ἠσθάνθη φοβερὰν τύψιν συνειδότος.

— Νὰ ἦνε ἆρά γε, ἐσκέφθη, πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν; Βεβαίως θὰ ἦνε . . . Μετ' ὀλίγον . . . ναί, ὅταν σημάνῃ μία ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον . . . τὸ ὀμνύω . . . θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ . . . θὰ τρέξω νὰ τὴν πάρω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, θὰ τὴν φέρω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ θὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην μου . . . Θὰ τὴν ἀγαπήσω ὡς θυγατέρα μου, θὰ τὴν προικίσω καὶ θὰ φροντίζω περὶ αὐτῆς πάντοτε, πάντοτε! . . .

***

Ἀλλὰ τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε μίαν ὥραν, μίαν καὶ τέταρτον, μίαν καὶ ἡμίσειαν, μίαν καὶ τρία τέταρτα . . . καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐκάθητο εἰσέτι ἐπὶ τῆς καταχθονίου καὶ κατηραμένης τραπέζης.

Ἀλλά, φεῦ! ἡ τύχη εἶχε *γυρίσει*! . . . Εἶχε χάσει πᾶν ὅ,τι ἐκέρδισε καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ χρυσοῦν λουδοβίκειον, τὸ ὁποῖον εἶχε κλέψει ἀπὸ τὴν μικρὰν ἐπαίτιδα.

Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινεν ἤδη δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ παιγνιδίου ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ εἶπε μεγαλοφώνως·

— Ἀρκεῖ πλέον . . . μ' ὅλην τὴν καταδρομὴν τῆς τύχης, *ὁ πάγκος* ἐκέρδισεν ἀπόψε ὡς ἐκ θαύματος.

Αἴφνης ὁ Λουκιανὸς ἠγέρθη καὶ ἀπωθῶν ἀποτόμως τοὺς περικυκλοῦντας αὐτόν, κατέβη δρομαίως τὴν κλίμακα καὶ εὑρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ νοῦς του ἐσκοτίζετο καὶ οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο.

Μακρόθεν, ὑπὸ τὴν λάμψιν φανοῦ φωταερίου, διέκρινε τὴν παιδίσκην.

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔλαβε τρέμων τὴν χεῖρά της.

— Ὦ πόσον εἶνε ψυχρά! εἶπε. Δυστυχὴς μικρά! . . . θ' ἀναπληρώσω τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔκαμα . . . θά σε πάρω εἰς τὴν οἰκίαν μου . . . θά σε βάλω εἰς τὴν κλίνην μου νὰ κοιμηθῇς καὶ θὰ πράξω ὅ,τι δυνηθῶ διὰ σέ.

Καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἐπαίτιδα. Ἡ κεφαλή της ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, χωρὶς οὐδόλως νὰ ἐξυπνήσῃ.

— Πόσον βαθεῖα κοιμῶνται εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τὰ παιδιά!

Καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἀλλ' αἴφνης, καταληφθεὶς ὑπό τινος ἀπαισίας ἰδέας, ἠθέλησε ν' ἀφυπνίσῃ αὐτὴν καὶ νά την φιλήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀλλά, φεῦ! τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι αἱ βλεφαρίδες τοῦ ἀθώου ἐκείνου πλάσματος ἦσαν ἡμίκλειστοι καὶ ἄφινον νὰ φαίνωνται κατὰ τὸ ἥμισυ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐσβεσμέναι καὶ ἀπλανεῖς.

Ὁ Λουκιανὸς ἐνόμισε τότε ὅτι ὁ νοῦς του ἐσαλεύετο· καί, θέλων ἔτι μᾶλλον νὰ βεβαιωθῇ, ἔθηκε τὸ στόμα του πλησίον τοῦ στόματος τῆς μικρᾶς.

Φεῦ! οὐδεμία πνοὴ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ!

Ἐνῷ μὲ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο λουδοβίκειον, ὅπερ εἶχε κλέψει ἀπὸ αὐτήν, ὁ Λουκιανὸς ἐκέρδισεν εἰς τὸ παιγνίδιον ὁλόκληρον περιουσίαν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἀπώλεσε πάλιν, τὸ ἄνευ ἀσύλου καὶ ἄνευ προστάτου ἀθῶον ἐκεῖνο πλάσμα ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ ψύχους!

***

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λουκιανός, ἀφοῦ ἐνεχυρίασε τὸ ὡρολόγιόν του καὶ ἐπρογευμάτισε, μετέβη εἰς τὸ στρατολογικὸν γραφεῖον καὶ κατετάχθη ἐθελοντὴς εἰς τὸ 1 ον σύνταγμα τῶν ἱππέων τῆς Ἀφρικῆς.

Σήμερον ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χὲμ εἶνε ὑπολοχαγός. Καίτοι δὲ μόνον ἐκ τοῦ μισθοῦ του ἀποζῇ, οὐχ ἧττον διάγει ἀξιοπρεπῶς καὶ οὐδέποτε πλέον ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὰ αἰσχρὰ καταγώγια τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Διηγοῦνται δὲ μάλιστα ὅτι ἔγεινεν εἰς ἄκρον φειδωλός· διότι ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν συναδέλφων του εἶδεν αὐτὸν ἐλεοῦντα μικράν τινα ἐπαίτιδα καὶ ἐξεπλάγη μεγάλως διὰ τὴν γενναιότητα τοῦ πτωχοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χὲμ εἶχε θέσει ἐν χρυσοῦν λουδοβίκειον εἰς τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς ἐπαίτιδος.

[Κατὰ τὸν *Φραγκῖσκον Κοππέ*] Τ.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις *Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση.*

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΑ'

Οἱ τόσοι πόνοι, τὰ τόσα δεινὰ εἶχαν σχεδὸν ἐξαντλήσει τὴν αἰσθητικότητά μου. Τὴν μητέρα μου μόλις ἔκλαυσα· ἐκλείσθην εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἀφοῦ ἐπῆραν τὸ σῶμα, καὶ ἔμεινα ἐκεῖ σκυθρωπὴ καὶ κατάκοπος διὰ πολλοὺς μῆνας. Μόνη τοῦ νοός μου ἐνασχόλησις ἦσαν αἱ ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος βίου μου καθ' ὅλας τὰς φάσεις, οὔτε ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ θεία μου, ἥτις κατ' ἀρχὰς μὲ ὑπεδέχθη κάκιστα, τέλος ἐμαλάχθη ἀπὸ τὸ σιωπηλόν μου ἐκεῖνο πένθος, ἐπειδὴ τοῦτο ἐνόει ὁ χαρακτήρ της μᾶλλον παρὰ τὴν ἔκχυσιν τῶν δακρύων. Μὲ ἐφρόντιζε σιωπῶσα καὶ αὐτή, καὶ μ' ἐπροφύλαττε τοῦ ν' ἀποθάνω ἀπὸ πείναν. Ἡ κατήφεια τοῦ οἴκου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχα ἀφίσει τόσον φαιδρὸν καὶ ἀκμαῖον, ἐσυμφώνει μὲ τῆς ψυχῆς μου τὴν διάθεσιν. Ἐπανέβλεπα τὰ ἔπιπλα, ἅτινα μ' ἐνθύμιζαν τὰ μυρία τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου φροῦδα πράγματα. Ἐσύγκρινα τὸν καιρόν, ὅτε ὀλίγον ἂν ἐκεντᾶτο τὸ δάκτυλόν μου, τὸ κακὸν τοῦτο ἀνησύχει τοὺς οἰκείους μου ὡς ἡ μεγίστη τῶν συμφορῶν, μὲ τὸν ἐπονείδιστον καὶ αἱμοσταγῆ βίον, τὸν ὁποῖον διήγαγα ἔκτοτε. Ἔβλεπα ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν μητέρα μου εἰς τοὺς χορούς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πριγκήπισσαν Ζαγγαρόλην δηλητηριασμένην εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἴσως δὲ καὶ διὰ χειρός μου. Εἰς τὰ ὄνειρά μου, ὁ ἦχος τῶν μουσικῶν ὀργάνων διήρχετο ἀνάμεσα εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Ἐρριέτου φονευομένου· καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς φυλακῆς, ὅπου τρεῖς ὅλους μῆνας μεστοὺς ψυχικῆς ἀγωνίας ἐπερίμενα καθεκάστην μίαν θανατικὴν καταδίκην, ἔβλεπα νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμέ, διὰ τῆς φωτοβολίας τῶν κηρίων καὶ τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν, τὸ φάσμα μου ἐνδυμένον μακρὸν πέπλον ἀργυροειδῆ καὶ κατάστικτον ἀπὸ ἀδάμαντας. Ἐνίοτε, κατάκοπος ἀπὸ τὰ συγκεχυμένα καὶ φρικώδη αὐτὰ ὄνειρα, ἀνεσήκωνα τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, καὶ πλησιάζουσα παρετήρουν αὐτὴν τὴν πόλιν ὅπου ποτὲ ὑπῆρξα τόσον εὐδαίμων καὶ ἐπαινετή, τὰ δένδρα αὐτοῦ τοῦ περιπάτου ὅπου τόσος θαυμασμὸς ἠκολούθει ἕκαστον βῆμά μου. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνα νὰ διακρίνω τὴν ἐξυβριστικὴν περιέργειαν ἣν διήγειρεν εἰς τοὺς διαβάτας ἡ ὠχρὰ μορφή μου. Ἔστεκαν ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, ἢ συνηθροίζοντο καὶ ὡμίλουν περὶ ἐμοῦ σχεδὸν δακτυλοδεικτοῦντές με. Τότε ἀπεχώρουν, ἄφινα τὰ παραπετάσματα πάλιν νὰ πέσουν, καὶ ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν κλίνην τῆς μητρός μου ἐκαθήμην ἐκεῖ πλησίον, ἕως οὗ ἤρχετο ἡ θεία μὲ τὰ σιωπηλὰ βήματά της καὶ τὴν ἀφασίαν της καὶ λαμβάνουσά με ἀπὸ τὸν βραχίονα μὲ ὡδήγει εἰς τὸ τραπέζι. Οἱ τρόποι της εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν τῆς ζωῆς μου μ' ἐφάνησαν ὡς οἱ πρεπωδέστεροι καὶ γενναιότεροι πρὸς ἐμέ. Παρηγορίας, δὲν θὰ τὰς ἤκουα, ὀνειδισμοὺς δὲν θὰ τοὺς ὑπέφερα, τεκμήρια ὑπολήψεως πρὸς ἐμὲ τώρα πλέον δὲν θὰ τὰ ἐπίστευα. Ἡ ἄλαλος ἐκείνη στοργὴ καὶ ἡ λεπτὴ εὐσπλαγχνία μᾶλλον μὲ ἔφεραν εἰς κατάνυξιν. Ἡ κατηφὴς ἐκείνη μορφὴ ἡ περιερχομένη ἀθορύβως τριγύρω μου ὡς φάντασμα, ἢ ὡς ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος καιροῦ, ἦτο ἡ μόνη ἥτις

δὲν μὲ ἀνησύχει οὔτε μ' ἐφόβιζε. Ἐνίοτε ἔπαιρνα τὰ ἰσχνά της τὰ χέρια, καὶ τὰ ἐπίεζα πολλὴν ὥραν ἐπάνω εἰς τὰ χείλη μου χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προφέρω, οὔτε στεναγμόν. Ποτὲ δὲν ἀπεκρίνετο εἰς αὐτήν μου τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἔστεκεν ἐκεῖ χωρὶς νὰ δείξῃ ἀνυπομονησίαν τινά, οὔτε ν' ἀποσύρῃ ἀπὸ τὰ φιλήματά μου τὰ χέρια της. Αὐτὸ ἦτο πολύ.

Δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὸν Λεώνην, εἰμὴ ὡς τρομερὰν ἀνάμνησιν τὴν ὁποίαν ἀπεμάκρυνα μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις. Τὸ νὰ ἐπιστρέψω εἰς ἐκεῖνον ἦτο στοχασμὸς ὅστις μ' ἐπροξένει ρῖγος, ὡς εἰς τὸν κατάδικον ἡ θέα τοῦ τόπου τῆς τιμωρίας του. Σθένος δὲν μ' ἔμενε ἀρκετὸν ὥστε νὰ τὸν ἀγαπῶ ἢ νὰ τὸν μισῶ. Δὲν μ' ἔγραφε, καὶ οὔτε ἔδιδα προσοχὴν εἰς τοῦτο, καθὸ μὴ περιμένουσα ἐξ ἐκείνου τοιοῦτο μέλημα, ὅτε αἴφνης λαμβάνω ἐπιστολήν του ἀναγγέλλουσαν νέας πάλιν συμφοράς. Εὑρέθη ἄλλη διαθήκη τῆς πριγκηπίσσης Ζαγγαρόλης φέρουσα χρονολογίαν νεωτέραν τῆς ἰδικῆς μας. Ἕνας τῶν ὑπηρετῶν της, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπιστοσύνην, τὴν ἐφύλαττεν ἕως σήμερον. Αὐτὴν τὴν διαθήκην εἶχε κάμει ἡ πριγκήπισσα καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Λεώνης τὴν εἶχεν ἀμελήσει ὅπως νοσηλεύσῃ ἐμέ, ἐπειδὴ αὐτὴ τότε εἶχε συλλάβει δισταγμοὺς περὶ τῆς ἀδελφότητός μας. Ἀφοῦ συνεφιλιώθημεν, ἠθέλησε νὰ τὴν σχίσῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα ἐκείνη ὑπέκειτο εἰς μυρίων εἰδῶν φανταστικοπληξίας, ἐφύλαξε πλησίον της καὶ τὰς δύο διαθήκας, ὥστε νὰ ἦναι πάντοτε ἑτοίμη νὰ προκρίνῃ τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν. Ὁ Λεώνης ἐγνώριζεν εἰς ποῖον ἔπιπλον ἦτο φυλαγμένη ἡ ἰδική του, ἀλλὰ ἡ ἄλλη ὑπῆρχε γνωστὴ εἰς μόνον τὸν Βικέντην, τὸν ὑπηρέτην τῆς ἐμπιστοσύνης της, μὲ παραγγελίαν εἰς αὐτὸν νὰ τὴν καύσῃ εἰς ἓν της νεῦμα, εἰ δ' ἄλλως νὰ τὴν φυλάξῃ. Ἡ δυστυχὴς ἀπεῖχε τοῦ νὰ περιμένῃ τοιοῦτον βίαιον καὶ αἰφνίδιον θάνατον. Ὁ Βικέντης, ὅστις ὑπῆρχε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Λεώνην διὰ τὰ πολλὰ δῶρα ἅτινα ἐλάμβανεν ἀπ' αὐτόν, ἄλλως τε καὶ μὴ δυνηθεὶς ν' ἀκούσῃ τὰς τελευταίας διαθέσεις τῆς πριγκηπίσσης, ἐφύλαξε τὴν διαθήκην χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, καὶ ἀφῆκε νὰ παρουσιάσωμεν τὴν ἰδικήν μας. Ἐδύνατο διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ πλουτήσῃ, εἴτε ἐπαπειλῶν ἡμᾶς, εἴτε πωλῶν τὸ μυστικόν του εἰς τοὺς φυσικοὺς κληρονόμους, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἦτο τίμιος καὶ ἀγαθός. Λοιπὸν ἀφῆκε νὰ περιέλθῃ ἡ κληρονομία εἰς ἡμᾶς, χωρὶς ν' ἀπαιτήσῃ οὔτε προσθήκην τινὰ εἰς τὸν μισθόν του. Ὅταν ὅμως ἐγὼ ἀνεχώρησα, συνέβη νὰ δυσαρεστηθῇ ἐκ τοῦ Λεώνη, ὅστις ἦτο παντοτε τραχὺς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας του, καὶ μόνον διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς συγκαταβάσεώς μου τοὺς ἐκράτουν πλησίον του. Μίαν ἡμέραν ἐξετράπη μέχρι τοῦ νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸν γέρο Βικέντην. Τότε δὲν χάνει καιρὸν καὶ αὐτός, ἐξάγει ἀπὸ τὸν κόλπον του τὴν διαθήκην καὶ τὸν λέγει ὅτι 'πάγει νὰ τὴν φανερώσῃ εἰς τοὺς ἐξαδέλφους τῆς πριγκηπίσσης. Ὁ Λεώνης τὸν φεβερίζει, τὸν παρακαλεῖ, τὸν ὑπόσχεται ὅσα ἤθελε ὅπως τὸν καταπραΰνῃ, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἔφθασεν ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἐδοκίμασε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔγγραφον διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ὁ Βικέντης, ἄνθρωπος ῥωμαλέος, ἂν καὶ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, τὸν κατέβαλε, τὸν ἔδειρε, ἠπείλησε νὰ ῥίψῃ καὶ τὸν Λεώνην ἀπὸ τὸ παράθυρον ἂν ἤρχετο πλησίον του, καὶ ἔτρεξε νὰ γνωστοποιήσῃ τὰ πράγματα ὅπως ἐκδικηθῇ.

Καὶ οὕτω λοιπὸν ὁ Λεώνης ἐξέπεσε πάραυτα τῆς κληρονομίας καὶ κατεδικάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλα ὅσα εἶχε καταφάγει ἐξ αὐτῆς, δηλαδὴ τὰ τρία τέταρτα. Ἀλλὰ μὴ δυνάμενος τοῦτο, ἐδοκίμασε νὰ δραπετεύσῃ. Συνελήφθη, ἐρρίφθη εἰς φυλακήν, καὶ ἐκεῖθεν μ' ἔγραφε, ὄχι ὅλα ὅσα σὲ διηγήθην, ἐπειδὴ τὰ ἐπληροφορήθην ἔπειτα, ἀλλ' εἰς ὀλίγας λέξεις τὴν δεινότητα τῆς θέσεώς του. Ἂν δὲν ἠρχόμην εἰς βοήθειάν του, θὰ κατέκειτο ἴσως ἐφ' ὅρου ζωῆς κρατημένος καὶ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, διότι δὲν εἶχε πλέον πῶς νὰ πορισθῇ τὰς ἀναπαύσεις τῶν ὁποίων ἀπελαύομεν κατὰ τὴν προλαβοῦσαν φυλάκισίν μας. Οἱ φίλοι του τὸν ἐγκατέλειπαν, ἴσως δὲ καὶ ἔχαιραν ὅτι ἀπηλλάχθησαν ἀπ' αὐτόν. Ἄπορος ὅλως διόλου, ἔκειτο ἐρριμμένος εἰς μίαν ὑγρὰν εἱρκτήν, ὅπου ἤδη τὸν κατεβρίβρωσκε καὶ ὁ πυρετός. Ἐπώλησαν πᾶν ὅ,τι τὸν εὑρίσκετο τιμαλφές, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ φορέματά του, ὥστε μόλις εἶχε νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Ἀνεχώρησα πάραυτα. Ἐπειδὴ οὐδέποτε μὲ ἦλθεν ἰδέα νὰ κατοικήσω εἰς τὰς Βρυξέλλας, μόνον δὲ τοῦ πένθους μου ἡ ἀκηδία μ' ἐκράτησεν ἐκεῖ ἐπὶ ἓξ μῆνας, εἶχα μετατρέψει σχεδὸν ὅλην μου τὴν κληρονομίαν εἰς χρήματα· πολλάκις ἐσχεδίασα νὰ ἱδρύσω δι' αὐτῶν νοσοκομεῖον διὰ τὰς μετανοούσας κόρας καὶ εἰς αὐτὸ νὰ γινω μοναχή. Ἄλλοτε διενοήθην νὰ καταθέσω τὰ χρήματα ἐκεῖνα εἰς τὴν Γαλλικὴν Τράπεζαν, καὶ νὰ προσδιορίσω διὰ τὸν Λεώνην μίαν πρόσοδον ἐξ αὐτῶν, πρόσοδον ὅμως ἀναπαλλοτρίωτον, ὥστε νὰ τὸν προφυλάξῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν ἔνδειαν καὶ τὰς χαμερπεῖς πράξεις. Θὰ ἐκράτουν διὰ τὸν ἑαυτόν μου μετρίαν τινὰ σύνταξιν ἰσόβιον, καὶ θὰ ἀνεχώρουν νὰ κρυβῶ μόνη εἰς τὴν ἑλβετικὴν κοιλάδα, ὅπου αἱ ἀναμνήσεις τοῦ εὐδαίμονος ἐκείνου καιροῦ θὰ μ' ἐνεκαρδίωναν ὥστε νὰ ὑπομένω τῆς ἐρημίας τὸ δυσφόρητον. Ἀλλ' ὅταν ἔμαθα τὰς νέας κακουχίας καὶ συμφορὰς τοῦ Λεώνη, ἀνεγεννήθησαν εἰς ἐμὲ ὁ ἔρως καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν στοργή μου ζωηρότερα παρὰ ποτέ. Παρακατέθεσα ἀμέσως ὅλην μου τὴν περιουσίαν εἰς ἕνα τραπεζίτην τῶν Μεδιολάνων, καὶ μόνον ἐκράτησα ἐπαρκές τι κεφάλαιον ὅπως διπλασιασθῇ ἡ ἐπιχορήγησις, τὴν ὁποίαν εἶχε κληροδοτήσει ὁ πατήρ μου εἰς τὴν θείαν μου. Πρὸς ἄκραν αὐτῆς ἀγαλλίασιν, τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἦτο ἡ οἰκία μας, ὅπου καὶ αὐτὴ ἐπέρασε τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς της. Ἔγραψα λοιπὸν αὐτὸ τὸ κτῆμα εἰς ὄνομά της, καὶ ἀνεχώρησα νὰ ἐνταμώσω ἐκ νέου τὸν Λεώνην. Ἡ πτωχὴ θεία οὔτε μὲ ἠρώτησε ποῦ ἔμελλα νὰ 'πάγω· τὸ ἤξευρε. Δὲν ἐδοκίμασε νὰ μὲ ἀποτρέψῃ, οὔτε μὲ ηὐχαρίστησε διὰ τὴν προσφοράν μου, ἔσφιγξε μόνον τὸ χέρι μου· ἀλλὰ στραφεῖσα πρὸς αὐτήν, εἶδα νὰ ῥέῃ ἀργά, ἀργά, ἐπάνω εἰς τὴν παρειάν της, πλήρη ἤδη ῥυτίδων, τὸ πρῶτον δάκρυ τὸ ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι ποτὲ νὰ ἔχυσε.

ΚΒ'

Εὑρῆκα τὸν Λεώνην εἰς μίαν κατάστασιν ἐλεεινήν, ἰσχνόν, πελιδνὸν καὶ σχεδὸν φρενοβλαβῆ. Πρώτην φορὰν ἡ πενία καὶ αἱ κακοπάθειαι τὸν εἶχαν πραγματικῶς καταδαμάσει. Ἕως τώρα εἶχε μὲν ἰδεῖ νὰ καταρρέῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ὄλβος του, ἀλλὰ συγχρόνως ἐζήτει καὶ εὕρισκε τὰ μέσα ὅπως τὸν ἀνακτήσῃ· αἱ τοιούτου εἴδους συμφοραί του ὑπῆρξαν μεγάλαι, ἀλλὰ τὸ πολυμήχανον πνεῦμά του ποτὲ δὲν τὸν εἶχεν ἀφίσει ν' ἀντιπαλαίσῃ πολὺν καιρὸν κατὰ τῶν στερήσεων. Ἐσώζετο πάντοτε ἡ ἠθική του δύναμις· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ κατεβλήθη ἀφοῦ τὸν ἐγκατέλειψεν ἡ φυσική. Τὸν ηὗρα κατεχόμενον ἀπὸ ἕνα νευρικὸν παροξυσμὸν ὅμοιον μὲ φρενίτιδα. Ἔσπευσα νὰ ἐγγυηθῶ διὰ τὰ χρέη του, καὶ ἡ πρότασίς μου εὐκόλως ἔγινε δεκτή, ἐπειδὴ ἔφερα ἐπάνω μου τὰς ἀποδείξεις ὅτι ἤμην τῳόντι ἀξιόχρεως· ὥστε δὲν ἐμβῆκα εἰς τὴν φυλακήν, εἰμὴ ὅπως ἐξαγάγω ἐκεῖνον. Τόσον δὲ σφοδρὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τούτου χαρά του, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν ὑπομείνῃ, καὶ ἐχρειάσθη νὰ τὸν μετακομίσωμεν εἰς τὸ ὄχημα λιπόθυμον.

Τὸν μετέφερα εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ τὸν περιεστοίχισα μὲ ὅσην εὐζωΐαν ἐδυνάμην. Ἀφοῦ ἐπληρώθησαν ὅλα τὰ χρέη του, μὲ ἀπέμεναν μικρὰ πράγματα, καὶ ὅμως κατέβαλα πᾶσαν προσπάθειαν ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὰ παθήματά του εἰς τὴν φυλακήν· καὶ ἀνέκτησε μὲν τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά του ἔμεινεν ἀρρωστημένον. Αἱ φρίκαι τοῦ σκότους τῆς φυλακῆς καὶ αἱ ἀγωνίαι τῆς ἀπελπισίας εἶχαν ἀφίσει βαθείας ἐντυπώσεις εἰς τὸν ἐνεργητικὸν καὶ ἐπιχειρηματίαν αὐτὸν ἄνθρωπον, καθὸ λαβόντα τὴν ἕξιν τῶν ἀπολαύσεων καὶ τοῦ ταράχου τοῦ τυχοδιωκτικοῦ βίου. Ἡ ἀδράνεια τὸν ἐσύντριψε. Ἦτο ὑποκείμενος εἰς φόβους παιδαριώδεις· κατέστη τρομερὰ ὀξύχολος· δὲν ὑπέφερε κἀμμίαν ἐναντιότητα, τὸ δὲ χείριστον, τὰ ἔβαλλε μ' ἐμὲ ὁσάκις δὲν ἐδυνάμην νὰ ἐξοικονομήσω τὰ πράγματα ὅσα δὲν ἐγίνοντο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἐπειδὴ εἶχε χάσει τὴν καρτερίαν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας ἠτένιζεν ἀφόβως εἰς τὸ μέλλον, ἔστω καὶ ἀπαίσιον, τώρα ἐπτοεῖτο προβλέπων τὴν πτωχείαν, καὶ καθεκάστην μὲ ἠρώτα πόθεν θὰ ἐποριζόμην τὰ χρειώδη ἀφοῦ θὰ ἐξηντλοῦντο καὶ οἱ πόροι οἵτινες μὲ ἀπελίποντο. Δὲν ἤξευρα τί ν' ἀποκριθῶ εἰς τοῦτο· κ' ἐγὼ αὐτὴ ἤμην ἔμφοβος διὰ τὴν προσεγγίζουσαν ἀμηχανίαν μας.

Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦλθε. Ἐκάθησα καὶ ἐζωγράφουν θήκας ξ διὰ καπνὸν καὶ ἄλλα

τοιαῦτα μικρὰ κομψοτεχνήματα. Ὅταν εἰργαζόμην δώδεκα ὥρας τῆς ἡμέρας ἐκέρδαινα ἀπ' αὐτὰ ὀκτὼ ἢ δέκα φράγκα. Θὰ ἦσαν ἀρκετὰ διὰ τὰς ἀνάγκας μου, ἀλλὰ διὰ τὸν Λεώνην ἦσαν ἐσχάτη πενία. Ἐπεθύμει μυρία πράγματα ἀνέφικτα· παρεπονεῖτο πικρῶς, μανιωδῶς ὅτι πλέον δὲν ἦτο πλούσιος. Μὲ ἤλεγχεν ὅτι πολλάκις ἐπλήρωσα τὰ χρέη του καὶ δὲν ἐδραπέτευσα μαζῆ του μὲ τὸ ἀργύριόν μου. Ὅπως τὸν καταπραΰνω, ἠναγκαζόμην νὰ τὸν ἀποδεικνύω, ὅτι θὰ μὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἂν ἔπραττα αὐτὸ τὸ ὄνειδος. Ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβλασφήμει στυγερῶς τοὺς πλουσίους ὅσοι διέβαιναν μὲ τὰ ὄχηματά των καὶ τὰς ἀπαρτίας των. Μ' ἐδείκνυε τὰ φορέματά του ὡς ἦσαν ἤδη τετριμμένα, καὶ μ' ἔλεγε μὲ τόνον φωνῆς τὸν ὁποῖον ἀδυνατῶ νὰ σὲ παραστήσω. «Καὶ τώρα σὺ δὲν *εἰμπορεῖς* νὰ παραγγείλῃς νὰ μὲ κάμουν ἄλλα; Ἤγουν δὲν *θέλεις*;» Κατήντησε τόσον συχνὰ νὰ μὲ λέγῃ ὅτι ἐδυνάμην ἐγὼ νὰ τὸν σώσω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀμηχανίαν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμνα ἀπὸ φιλαυτίαν καὶ ἀσπλαγχνίαν πρὸς αὐτόν, ὥστε τὸν ἐθεώρησα ὡς φρενοβλαβῆ καὶ ἔπαυσα πλέον νὰ προσπαθῶ ὅπως τὸν φέρω εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον. Ὁσάκις ἐπανήρχετο εἰς τὸ προκείμενον τοῦτο ἐσιώπων καὶ τὸν ἔκρυπτα τὰ δάκρυά μου, ἅτινα εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευαν, μᾶλλον δὲ τὸν παρώξυναν. Ἐσυμπέρανεν ὅτι ἐκαταλάμβανα τοὺς ἀποτροπαίους ὑπαινιγμούς του, καὶ ἔκρινε τὴν σιωπήν μου ὡς ἀνήμερον ἀδιαφορίαν ἢ ὡς κτηνώδη ἐπιμονήν. Πολλάκις ἐσήκωσε τὸ χέρι του καὶ μ' ἐκτύπησε σφοδρῶς, καὶ θὰ μ' ἐθανάτωνε, ἂν οἱ γείτονες δὲν ἔτρεχαν εἰς βοήθειαν μου.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ἀφοῦ παρήρχοντο αὐτοὶ οἱ θυμοί του ἔπιπτεν εἰς τοὺς πόδας μου καὶ μὲ δάκρυα μ' ἐζήτει συγγνώμην· ἀλλ' ἀπέφευγα ὅσον τὸ δυνατὸν αὐτὰς τὰς σκηνὰς τῆς συνδιαλλαγῆς, διότι ἡ κατάνυξις ἐγίνετο ἀφορμὴ νέας προσβολῆς εἰς τὰ νεῦρά του καὶ ἐπροκάλει δευτέραν κρίσιν. Τὸ εὐόργητον τοῦτο τοῦ χαρακτῆρός του ἔπαυσεν ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ τὸ διεδέχθη ἄλλο φοβερώτερον· ἕνα εἶδος σκυθρωπῆς καὶ ἀφώνου ἀπελπισίας. Μ' ἐκύτταζεν ἀγρίως πως, ὡς νὰ ἔτρεφε κατ' ἐμοῦ κρύφιον μῖσος καὶ νὰ εἶχε σκοποὺς ἐκδικήσεως. Συνέβη νὰ ἐξυπνῶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ νὰ τὸν βλέπω ὀρθὸν μὲ τὸ ἀπαίσιον τῆς μορφῆς του ἦθος πλησίον τῆς κλίνης μου· ἐνόμιζα ὅτι ἤθελε νὰ μὲ θανατώσῃ, καὶ ἔβαλλα ἐντρόμους φωνάς· ἀλλ' αὐτὸς ἀνέστελλε τοὺς ὤμους καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κλίνην του γελῶν κτηνωδῶς.

Ἕπεται τὸ τέλος

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Κρότος, ἀντηχήσας εἰς τὴν θύραν, ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῶν σκέψεων τούτων.

— Θὰ ἦνε ὁ Κορζύ, εἶπεν ὁ Καπελοῦζος· θὰ ζητῇ ἐμέ· θέλεις νὰ ἔλθῃ μέσα, Ζολάνδη;

— Διατί ὄχι, πάτερ μου;

Ὁ Κορζὺ ἐνεφανίσθη.

— Κύριε, εἶπε χαιρετήσας εὐσεβάστως τὴν Ζολάνδην, ἡ ὥρα πλησιάζει .. σᾶς περιμένουν.

— Ἔχεις δίκαιον. Πρέπει νὰ σ' ἀφήσω, Ζολάνδη, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον... Ὑγίαινε λοιπόν, ἀγαπητόν μου τέκνον!... Ἐνθυμοῦ πάντοτε ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος πρὸς χάριν σου ἀπηρνήθη ὅλας τὰς χαρὰς τῆς νεότητος, καὶ ὁ ὁποῖος, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, θὰ ἐθυσίαζε καὶ τὴν ζωήν του εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ τὴν αἰωνίαν του ἀνάπαυσιν εἰς τὸν ἄλλον.

Καί, ταῦτα εἰπών, ἀνεχώρησεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κορζύ.

. . . . . .

Ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ρενιὼ συνεδρίασις τῶν κορυφαίων τῆς συνωμοσίας ἔμελλε ν' ἀποτελεσθῇ ἐκ τῶν μᾶλλον εὐϋπολήπτων κατοίκων τῶν Παρισίων, τοὐτέστιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ρενιώ, τοῦ μοναχοῦ Δ'Ορζεμόν, τοῦ Ροβέρτου Βελλώ, μεγαλεμπόρου, τοῦ Καπελούζου, τοῦ Βισκορνέ, τῶν δύο τούτων δεξιῶν βραχιόνων τῆς συνωμοσίας, καὶ ἄλλων πολλῶν, ἑκατὸν περίπου τὸν ἀριθμόν, ἁπάντων ὡπλισμένων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἅπαντες οὗτοι, συνελθόντες ἤδη, ἦσαν κατηφεῖς καὶ σιωπηλοί, συναισθανόμενοι τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐγχειρήματος.

Ἄλλως τε περιέμενον ἀνυπομόνως τὸν Καπελοῦζον, ὅστις δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς ἑτι.

Ἐγίνωσκον τὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπιρροήν του καὶ εἶχον πεποίθησιν εἰς τὸ θάρρος αὐτοῦ καὶ τὰς σοφὰς συμβουλάς του.

Ὅθεν, ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, πάντων τὰ πρόσωπα ἐφαιδρύνθησαν.

— Λοιπόν, Καπελοῦζε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Δ'Ορζεμόν, ἡ φοβερὰ στιγμὴ ἔφθασε πλέον.

— Βεβαίως.

— Αὔριον;

— Χωρὶς ἀναβολήν.

— Εἶδες τὸν δοῦκα;

— Ὡμίλησα μὲ αὐτόν.

— Ἐπιδοκιμάζει τὰς πράξεις μας;

— Ὄχι μόνον τὰς ἐπιδοκιμάζει, ἀλλὰ καὶ θά μας ὑποστηρίξῃ.

Οἱ συνωμόται ἐθεώρησαν περιχαρεῖς ἀλλήλους.

— Καὶ τί θὰ πράξῃ ὑπὲρ ἡμῶν; ἠρώτησεν ὁ Ρενιώ.

— Θὰ στείλῃ αὔριον τὸν ἄρχοντα Δὲ Ποά, ὁ ὁποῖος, μετημφιεσμένος εἰς καπουκῖνον, θὰ εἰσέλθῃ εἰς Παρισίους μετὰ τριῶν ἄλλων εὐγενῶν, μετημφιεσμένων καὶ τούτων εἰς χωρικούς. Θὰ ἑνωθῶσι καὶ θὰ πολεμήσωσι μὲ ἡμᾶς.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ Καπελούζου διεδέχθη ὑπόκωφος ἦχος χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

— Καὶ τοῦτο εἶνε ἀκόμη καλλίτερον, ὑπέλαβεν ὁ Βισκορνέ, διότι, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον καὶ ὁ δοὺξ μαζῆ μὲ ἡμᾶς . . .

— Καὶ δὲν ἀντέτεινε τίποτε εἰς τὰ σχέδιά μας;

— Τίποτε.

— Καὶ τοιουτοτρόπως, ὑπέλαβεν ὁ Δ' Ὀρζεμόν, θὰ ἐκδικηθῶμεν τὸν ἄτιμον Δ' Ἀρμανιάκ.

— Ὁ ὁποῖος ἠτίμασε τὰς οἰκίας μας, προσέθηκεν ὁ Βισκορνέ.

— Καὶ μᾶς ἐπεβάρυνε μὲ φόρους, ὑπέλαβεν ἕτερος συνωμότης.

— Ἐσχάτως, προσέθηκε τρίτος τις, δὲν εἶχον νὰ πληρώσω τὸν φόρον τῆς δεκάτης· ἡ σύζυγός μου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ εἰσπράκτορος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ με συλλάβῃ, ἐπειδὴ δὲν εἶχον νὰ πληρώσω· ἀλλ' οὗτος διέταξε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐκρέμασαν τὴν σύζυγόν μου!

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθησαν κραυγαὶ ἐκπλήξεως καὶ ἀποστροφῆς.

— Θάνατος εἰς τὸν Δ'Ἀρμανιάκ! θάνατος εἰς τὸν Δ'Ἀρμανιάκ! ἐκραύγασαν ὠρυόμενοι οἱ συνωμόται.

Καὶ τὸ βλέμμα των ἐξέπεμπε φλόγας ἀγρίου μίσους.

— Προσέχετε καλά! εἶπεν ὁ Καπελοῦζος, μὴ φωνάζετε τόσῳ δυνατά, διότι δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀνακαλυφθῶμεν... Ἴσως περάσῃ ἐδῶθεν κάνένας κατάσκοπος τοῦ στρατάρχου ἢ τοῦ Ἰουβενάλλη καὶ τότε ἐχαθήκαμεν.

Καὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ Καπελοῦζος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ οἰκία τοῦ Ρενιὼ διεσείετο ἐκ θεμελίων ὑπὸ τῶν ἀγρίων κραυγῶν τῶν συνωμοτῶν, ὑπηρέτης τις τοῦ δουκὸς Δὲ Βερρὺ διήρχετο τὴν ὁδὸν τῶν *Σιδηρουργῶν*· αἱ φωναὶ *θάνατος εἰς τὸν Δ'Ἀρμανιάκ* ἔφθασαν εἰς τὰς ἀκοάς του, συγκεχυμέναι μέν, ἀλλὰ λίαν εὐδιάκριτοι.

Αἴφνης ἰδέα τις διῆλθε τοῦ νοός του. Ἐννόησε πάραυτα ὅτι ἐπανάστασίς τις παρεσκευάζετο ἐναντίον τοῦ βασιλέως, τοῦ στρατάρχου καὶ τοῦ κυρίου του.

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἔτρεξεν, ὡς παράφρων, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἰουβενάλλη Δουρσὲν καί, ἀνατρέψας δι' ἑνὸς λακτίσματος τὸν θυρωρόν, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτῷ τὴν εἴσοδον, εἰσῆλθεν, ὠθήσας ἀποτόμως τὴν θύραν τοῦ γραφείου, ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ Ἰουβενάλλης· μόλις δὲ ἀσθμαίνων καὶ μετὰ κόπου πολλοῦ δυνηθεὶς νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν: «*Προδοσία!*..», καὶ ἔπεσε λιπόθυμος πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀρχικαγκελαρίου, ἐκπλαγέντος πρὸ τοιούτου θεάματος.

Φεῦ! οἱ Βουργουδιανοὶ ἦσαν ἤδη ἀπολωλότες!...

ΚΑ'

Σχέδια ματαιωθέντα.

Ὁ Ἰουβενάλλης Δουρσέν, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1350, ἦγε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐλάμβανον χώραν τὰ γεγονότα, ἅτινα ἀφηγούμεθα, τὸ ἑξηκοστὸν ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἦτο γέρων ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, φυσιογνωμίας αὐστηρᾶς μέν, ἀλλὰ συνάμα καλοκἀγάθου καὶ συμπαθοῦς.

Καίπερ δὲ περιστοιχούμενος ὑπὸ εὐτελῶν καὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων, οὐχ ἧττον ἦτο τίμιος, ἀπολαύων τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ λαοῦ διά τε τὸν ἔντιμον ἰδιωτικόν του βίον καὶ διὰ τὰς πρὸς τὸ Κράτος ἀπείρους ἐκδουλεύσεις του.

Διορισθεὶς ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου κατὰ τὸ ἔτος 1388, σφόδρα ἀντεπολιτεύθη τὸν δοῦκα τῆς Βουργονδίας, μηνύσας μάλιστα αὐτόν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ καὶ στάσει.

Ὁ ἔξοχος οὗτος καὶ ἀγχίνους πολιτικός, πεπροικισμένος δι' ἐξιδιασμένης κρίσεως καὶ πολυετοῦς πείρας, δὲν ἐβράδυνε νὰ νοήσῃ ὅτι ὁ μόνος καὶ ἀληθὴς κίνδυνος ὁ ἀπειλῶν τὴν Γαλλίαν δὲν ἦτο ἡ Ἀγγλία, ἀλλ' ὁ δοὺξ τῆς Βουργονδίας, εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ὁποίου, ἅπαξ περιερχομένη ἡ Γαλλία, θ' ἀπώλετο διὰ παντός.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἰουβενάλλης ἦτο ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τοῦ δουκὸς καὶ ἠγρύπνει πάντοτε ἐπὶ τῶν καταχθονίων σχεδίων του, γνωρίζων κάλλιστα καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ κόμματος, ὅπερ αὐτὸς ὁ δοὺξ εἶχεν ἀναπτύξει ἐν Παρισίοις.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ πρώτιστον στήριγμα τοῦ βασιλείου, ὁ Δ'Αρμανιάκ, ἦτο ἀπὼν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν· ἀλλ' ὑπῆρχον εἰς Παρισίους αὐτός τε καὶ ὁ ἀνδρεῖος Τανεγύ, οἵτινες ἐδύναντο κάλλιστα νὰ ὑπερασπίσωσι τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου, ἐν οἷς ἔπνεε τὰ λοίσθια ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ ΣΤ'.

Ἐκπλαγεὶς εἰς τὴν ἀπότομον καὶ ἀπροσδόκητον ἔλευσιν τοῦ ὑπηρέτου, ἠγέρθη πάραυτα καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτόν, κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ χείλη ἔχοντα πλήρη ἀφροῦ ἐρυθροῦ.

Ἔφερε πάραυτα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ δυστυχοῦς καί, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἔζη εἰσέτι, ἐκτύπησε σφοδρῶς τὸν κώδωνα.

Παραχρῆμα δ' εἷς τῶν ὑπηρετῶν του ἐνεφανίσθη, τὸν ὁποῖον διέταξε νὰ μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἰατροῦ του.

Εἶτα δέ, λαβὼν ὕδωρ ἐκ τινος ὑδροχόης, ἔβρεξε τὸ μέτωπον τοῦ ἀσθενοῦς.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ἰατρὸς εἰσῆλθεν.

— Παρατηρήσατε, σᾶς παρακαλῶ, ἰατρέ, τί ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ἰατρὸς ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐξήτασεν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.

— Ἀπολύτως τίποτε, κύριε, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἐξήτασεν αὐτόν. Ἁπλῆ λιποθυμία, προελθοῦσα ἐξ ὁδοιπορίας. Ἰδέτε, κύριε, τὸ σῶμά του, τὸ ὁποῖον εἶνε κατάβροχον ἐξ ἱδρῶτος... Ὀλίγον ρωστικὸν ποτὸν θὰ τὸν ἐπαναφέρῃ ἀμέσως εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Καί, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του φιαλίδα, πλήρη ἐρυθροῦ ὑγροῦ, ἔχυσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις πάραυτα ἀνέπνευσε καὶ ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμούς, προσηλώσας αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ Ἰουβενάλλη.

— Λοιπόν, φίλε μου, εἶπεν οὗτος, ἰδοὺ ὅτι εἶσαι τώρα καλά... Δύνασαι νὰ μοῦ εἴπῃς;...

Ὁ ὑπηρέτης ἔρριψε βλέμμα ἀνυπόμονον ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ.

Ὁ ἀρχικαγκελάριος ἐνόησε πάραυτα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε ἰατρέ· θὰ σᾶς καλέσωμεν καὶ πάλιν ἂν παραστῇ ἀνάγκη.

Ὁ ἰατρὸς ἐχαιρέτισε καὶ ἀνεχώρησεν.

— Τώρα ὁμίλει, φίλε μου. Οὐδεὶς δύναται νὰ μας ἀκούσῃ.

Καὶ ὁ Ἰουβενάλλης ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ γραφείου του.

Ὁ ὑπηρέτης διηγήθη αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἰδίοις ὠσὶν ἤκουσε καὶ ἰδίοις ὄμμασιν εἶδεν, ὁ δὲ Ἰουβενάλλης ἠκροᾶτο αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς.

— Καὶ νομίζεις λοιπὸν ὅτι μέλλει νὰ ἐκραγῇ ἐντὸς ὀλίγου ἐπανάστασις;

— Ναί, καὶ ἴσως αὔριον, ἐξοχώτατε.

— Ναί, εἶπεν ὁ ἀρχικαγκελάριος χαμηλοφώνως καὶ ὡσεὶ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν... αἱ πληροφορίαι εἶνε ἀκριβεῖς... ὁ δοὺξ ἦλθεν εἰς Παρισίους... ἐτόλμησε μάλιστα νὰ παρουσιασθῇ καὶ εἰς τὸ Λούβρον!... Εἶδε τὴν Ἰσαβέλλαν... συνενοήθη μετ' αὐτῆς... καί, μεταβὰς κατόπιν εἰς τὸν δήμιον Καπελοῦζον, συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἡμέρας τῆς αἱματοχυσίας... Ὦ! ἀλλ' ἐσχεδίασες ταῦτα, ὦ Ἰωάννη Ἀτρόμητε, χωρὶς νὰ συλλογισθῇς ὅτι ὑπάρχω εἰσέτι εἰς τὴν ζωήν, ἐγώ, ὁ ἀρχαῖος ἐχθρός σου...

Εἶτα δέ, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ὑπηρέτην,

— Εἰπέ μοι, φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ διὰ βραχείας φωνῆς.

— Ἐξοχώτατε!

— Σὲ ὁρκίζω εἰς τὴν ζωήν σου, πᾶν ὅ,τι μοὶ εἶπες τὸ ἤκουσες καλά;

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἡ οἰκία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤρχετο ὁ θόρυβος, ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν *Σιδηρουργῶν*;

— Τὸ ὁρκίζομαι.

— Καλά... ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ ἱερεὺς Ρενιώ... καὶ ἐκεῖ συνδιεσκέπτοντο οἱ συνωμόται... Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Κλαύδιος Γιαγκῖνος, ἐξοχώτατε.

— Λοιπόν, Κλαύδιε Γιαγκῖνε, λάβε αὐτὸν τὸν δακτύλιον, τρέξε εἰς τὸ Λούβρον... καὶ ζήτησον τὸν τοποτηρητὴν Τανεγὺ Δουσατέλλον καὶ εἰπέ τῳ ὅτι σὲ ἔστειλα ἐγώ... Δεῖξέ του αὐτὸν τὸν δακτύλιον... ἔχει καὶ αὐτὸς ὅμοιον, τὸν ὁποῖον μοὶ στέλλει ὁσάκις καὶ οὗτος ἔχει τὴν ἀνάγκην μου... Θὰ σε δεχθῇ καλὰ καὶ θὰ τῷ διηγηθῇς πᾶν ὅ,τι διηγήθης καὶ εἰς ἐμέ, ἐγχειρίζων προσέτι εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Καὶ ἔγραψε ταχέως λέξεις τινὰς ἐπί τινος φύλλου περγαμηνῆς, ὅπερ ἐδίπλωσε καὶ ἐσφράγισε μετὰ τῆς σφραγῖδός του.

— Μ' ἐνόησες;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

— Ἐὰν εἴπῃς λέξιν, εἶσαι χαμένος!... ἐὰν φανῇς πιστός, ὁ δακτύλιος αὐτὸς εἶνε ἰδικός σου. Τώρα ὕπαγε ταχέως.

Ὁ ὑπηρέτης, λαβὼν τὸν δακτύλιον καὶ τὴν ἐπιστολήν, ἠσπάσθη τὸ κράσπεδον τοῦ ἀρχικαγκελαρίου καὶ ἐξηφανίσθη.

Τούτου δὲ ἀναχωρήσαντος, ὁ Ἰουβενάλλης ἔγραψε πάραυτα διαφόρους ἐπιστολὰς πρός τε τοὺς κατὰ τμήματα ἀστυνόμους καὶ πρὸς τοὺς μᾶλλον ἀφωσιωμένους φίλους του, εἰδοποιῶν αὐτοὺς ὅτι ὤφειλον πάραυτα, ἅμα τῇ λήψει τῆς ἐπιστολῆς του, νὰ συνέλθωσιν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Δημαρχείου, ὅπως συσκεφθῶσιν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ, ἐπί τινων ἀντικειμένων, ἀφορώντων τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους· τούτου δὲ γενομένου, ἐπέβη τοῦ ἵππου του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ ὁρισθὲν διὰ τὴν συνέντευξιν μέρος.

Ὁ Κλαύδιος Γιαγκῖνος ἐξετέλεσεν ἐπακριβῶς τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν.

Ἀκολουθῶν κατὰ γράμμα τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχικαγκελαρίου, μετέβη πάραυτα εἰς τὸ Λούβρον καὶ ἔδωκε τὸν δακτύλιον εἴς τινα σωματοφύλακα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸν ἐγχειρίσῃ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς εἰς τὸν τοποτηρητὴν τῶν Παρισίων.

Ὁ Τανεγὺ Δουσατέλλος εὑρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὅπλων του, ἔνθα ἠσκεῖτο εἰς διάφορα ξιφασκίας μαθήματα ἔχων ἐνώπιόν του, ὡς ὑποτιθέμενον ἐχθρόν, ξύλινόν τι ἀνδρείκελον ἐπὶ ξυλίνου ἐπίσης ἵππου, ὅπερ ἐκτύπα μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς του.

Εἶχεν ἤδη ἀποκόψει τὸν βραχίονα τοῦ ἀνδρεικέλου καὶ παραμορφώσει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὅτε εἰσῆλθεν ὁ σωματοφύλαξ καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὸν δακτύλιον τοῦ Ἰουβενάλη.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ δακτυλίου ὁ Τανεγὺ ἀνεσκίρτησεν.

Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ὁ σώφρων καὶ πεπειραμένος ἀρχικαγκελάριος δὲν ἔπεμπεν αὐτῷ τὸν περίφημον ἐκεῖνον δακτύλιον εἰ μὴ εἰς σοβαρὰς περιστάσεις.

— Ὁδήγησέ τον ἐδῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν εἰς τὸν σωματοφύλακα.

Ὁ Γιαγκῖνος εἰσῆλθεν.

— Ὁ ἀρχικαγκελάριος δέν σοι ἔδωκε τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν ὁ Τανεγύ.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε... ἔχω καὶ μίαν ἐπιστολὴν δι' ὑμᾶς.

— Δός μοί την.

Ὁ Τανεγὺ ἥρπασε τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Γιαγκίνου.

Καθ' ὅσον δ' ἀνεγίνωσκε αὐτήν, τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιοῦτο παραδόξως.

— Εἰπέ μοι ὅ,τι γνωρίζεις, εἶπεν ἀγρίως εἰς τὸν Γιαγκῖνον.

Οὗτος δὲ διηγήθη αὐτῷ ὅ,τι ἤδη γνωρίζομεν.

— Πολὺ καλά!... εἶπεν ὁ Τανεγὺ ἅμα ἐτελείωσεν ὁ Γιαγκῖνος. Πρέπει ὅμως νὰ ἠξεύρῃς ὅτι μία λέξις σου δύναται νὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν.

— Τὸ ἠξεύρω ἐξοχώτατε... ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ... Προτιμῶ κάλλιον νὰ μὲ κατακερματίσουν παρὰ νὰ εἴπω λέξιν...

— Σὲ πιστεύω, ἐψιθύρισεν ὁ τοποτηρητής.

— Θέλετε τίποτε ἄλλο; ἐξοχώτατε.

— Τίποτε. Ὑγίαινε.

Ὁ Γιαγκῖνος ὑπεκλίθη καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς θύρας, δι' ἧς εἰσῆλθεν.

— Ὄχι, ὄχι ἀπ' αὐτοῦ, τῷ εἶπεν ὁ τοποτηρητής, πιθανὸν νὰ σ' ἴδῃ τις καὶ νὰ σ' ἐρωτήσῃ . . . Σήκωσε ἐκεῖνο τὸ παραπέτασμα καὶ ἔξελθε ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν μυστικὸν διάδρομον . . . θὰ ἐξέλθῃς εἰς τὴν παραλίαν. . . Τοιουτοτρόπως, οὐδεὶς θὰ σ' ἐννοήσῃ.

Ὁ Γιαγκῖνος ὑπήκουσεν.

Ἀλλά, μόλις ἔθεσε τὸν πόδα ἐκτὸς τοῦ δωματίου, τὸ ἔδαφος ἐβυθίσθη, συμπαρασῦραν τὸν δυστυχῆ Γιαγκῖνον.

Κρότος ἰσχυρὸς ἠκούσθη, συνοδευόμενος ὑπὸ βαθυτάτου στεναγμοῦ.

Ὁ Τανεγὺ κατεβίβασεν ἡσύχως τὸ παραπέτασμα.

— Τοιουτοτρόπως, εἶπε, δέν θα εἴπῃ λέξιν.

Αἱ λέξεις αὗται ὑπῆρξαν ὁ ἐπιτάφιος τοῦ ἀτυχοῦς Γιαγκίνου !

Εἶτα δὲ ἔλαβεν ἀταράχως τὸ ξῖφός του καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ κύριος ἀρχικαγκελάριος μὲ καθιστῷ ἐκτελεστὴν δυσκόλου διαταγῆς ! . . . Νὰ ἐξορίσω τοῦτέστιν ἀπὸ τοὺς Παρισίους τὴν ἄτιμον ἐκείνην Ἰσαβέλλαν τῆς Βαυαρίας! καὶ νά την ἀναγκάσω νὰ κλεισθῇ εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων !... Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε συνεννοημένη μὲ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον Βουργονδιανόν...Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ εὔκολον πρᾶγμα! . . . ἡ βασίλισσα δὲν εἶνε καὶ τόσῳ καλόβουλος!...καὶ ἂν ἀντισταθῇ ;. . . Ἔ ! θὰ ἴδωμεν . . . ἂν ἀντισταθῇ !...

Καί, καλέσας ἀξιωματικόν τινα·

— Ἂς ἑτοιμάσωσι τὸ λεωφορεῖόν μου, τῷ εἶπε, καὶ ἂς μεταβῶσι πάραυτα πεντήκοντα ἄνδρες καλῶς ὡπλισμένοι εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Δημαρχείου ἐνῷ εἴκοσιν ἄλλοι ἂς καταλάβωσι τὸν ἀντιθάλαμον τῆς βασιλίσσης.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξῆλθεν, ἐνῷ ὁ Τανεγὺ διηυθύνθη πρὸς τὰ δώματα τῆς Ἰσαβέλλας.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ εἰςέλθῃ, ἡ δούκισσα τῆς Βάρης ἀνεχαίτισεν αὐτόν.

— Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἐξοχώτατε, εὑρίσκεται ἤδη μετὰ τοῦ ἁγίου πνευματικοῦ της, εἶπεν. Ἂν θέλετε νὰ περιμένετε...

— Διάβολε ! ἀπήντησεν ὁ Τανεγύ, ἀλλ' ἡ ἐξομολόγησις δύναται νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολύ, κυρία δούκισσα . . . καὶ ἐγὼ θέλω νὰ εἴπω εἰς τὴν βασίλισσαν μίαν λέξιν, ἡ ὁποία δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολῆς.

— Ἀλλά, κύριε . . .

— Τέλος πάντων θὰ εἰςέλθω, εἴτε μὲ τὴν ἄδειάν σας εἴτε χωρὶς αὐτήν.

Καί, λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν δούκισσαν, ὁ Τανεγὺ ἠνέῳξε τὴν θύραν καὶ ἔστη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ αὐτῆς, παρατηρήσας τὴν Ἰσαβέλλαν ἐπὶ τοῦ προσευκτηρίου της, ἐνῷ ὁ Μαλκράφτ, ἢ μᾶλλον ὁ ἀδελφὸς Θεόδημος, ἐσταυρωμένας ἔχων εὐλαβῶς τὰς χεῖρας, ἠκροᾶτο μετὰ προσοχῆς τῶν ἁμαρτιῶν τῆς ἐξομολογουμένης βασιλίσσης.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἰδοῦσα τὸν Τανεγύ, ὃν ἐμίσει ἀπὸ καρδίας, ἠγέρθη ὠχρὰ καὶ ἀπειλητική.

— Πῶς ἐτολμήσατε,κύριε τοποτηρητά, εἶπε, νὰ εἰςέλθετε εἰς τὸ προςευκτήριόν μου, χωρὶς νὰ ἐρωτήσετε πρῶτον ἂν θά μ' εὐηρέστει ἡ παρουσία σας ; Δὲν ἔχω πλέον εἰς τὸ Λοῦβρον οὔτε ὑπηρέτας οὔτε θυρωρούς ;

Ὁ Τανεγύ, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ποσῶς, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀρχικαγκελαρίου καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὴν εἰς τὴν βασίλισσαν.

— Ἀναγνώσατε, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ἀποτόμως.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ κατέστη ὠχρά.

— Διαταγὴ ἐξορίας ! . . . δι' ἐμέ ; . . . εἶπεν . . . Ἄ ! ἀστεῖον καὶ τοῦτο ! . . . Νά μ' ἐξορίσῃ ! . . . ἐμέ, τὴν βασίλισσαν ! . . . Νὰ ἔλθῃ νά μ' εἴπῃ εἰς τὸ Λοῦβρόν μου· «Βασίλισσα, ἐγκαταλείψατε τοὺς Παρισίους καὶ μετάβητε εἰς Τουραίνην ὅπως ἐγκαθειρχθῆτε εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων, διότι τὸ θέλω ἐγώ, ὁ Ἰουβενάλλης Δουρσέν !» Ἄ ! βεβαίως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε παράφρων . . . Ὕπαγε, Τανεγύ, καὶ ἐπίστρεψον εἰς αὐτὸν τὴν γελοίαν αὐτὴν διαταγήν ! . . .

Ὁ Τανεγὺ ἔλαβε ψυχρῶς τὴν περγαμηνήν, ἣν ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἡ βασίλισσα, καὶ ἔδειξεν αὐτῇ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου τὸ κάτω μέρος αὐτῆς.

— Εἴδετε τοῦτο, Μεγαλειοτάτη ; προςέθηκεν.

— Τί ; ὑπέλαβεν ἡ βασίλισσα, ρίψασα βλέμμα εἰς τὸ μέρος, ὅπερ ὑπεδείκνυεν αὐτῇ ὁ Τανεγύ.

— Ἰδέτε . . . κάτωθεν. τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰουβενάλλη ὑπάρχει . . .

— Τί ;

— Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ βασιλέως.

— Τοῦ βασιλέως ! . . . ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα ἔντρομος . . . Δυστυχὴς ἐγώ ! . . .

Ἀλλὰ πάραυτα, ἀναλαβοῦσα τὸ ἀγέρωχον ὕφος της,

— Ὁ βασιλεὺς εἶνε παράφρων, εἶπε, κύριε τοποτηρητά . . . καὶ αἱ διαταγαί, τὰς ὁποίας ἐκδίδει, ἢ τῷ ἀποσπῶσι . . . δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἰσχύν. Τὸ γνωρίζετε καλῶς, κύριε !

— Ποῖος τό εἶπε, Μεγαλειοτάτη ; . . . ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκηρύχθη ἔτι ἔκπτωτος τοῦ θρόνου . . . εἶνε μὲν ἀσθενής . . . ἀλλ' εἶνε εἰςέτι βασιλεὺς καί, ὡς τοιοῦτος, δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικαιώματά του ἐφ' ὅλων τῶν ὑπηκόων του . . . Καὶ ἀρχίζει ἀπὸ ὑμᾶς, Μεγαλειοτάτη !

— Τανεγύ ! . . . ἀνέκραξε πλήρης ὀργῆς ἡ βασίλισσα.

— Πρέπει νὰ τελειώσωμεν . . .

— Θὰ καλέσω τοὺς ἀνθρώπους μου !

— Οἱ ἄνθρωποί σας θὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου των, εἰ δὲ μὴ θὰ πέσωσιν ὑπὸ τὰ ξίφη τῶν στρατιωτῶν μου . . . Ἄλλως τε τί παράδοξον βλέπετε εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην ; . . . Μήπως δὲν ὑπῆρξε πάντοτε τοιαύτη ἡ τύχη τῶν προδοτῶν ;

— Τανεγύ !

— Καὶ εἶσθε προδότις, διότι συνωμόσατε μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας...

— Ἄθλιε ! . . .

— Τί ; τὸ ἀρνεῖσθε λοιπόν ; . . .

Ἡ βασίλισσα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ δύο δάκρυα θερμὰ ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Ἰδοὺ ἡ στιγμή, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μαλκράφτ, ἀκίνητος ὢν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς σκηνῆς ταύτης ἔν τινι γωνίᾳ τοῦ δωματίου, ἰδοὺ ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὀφειλω νὰ παρηγορήσω τὴν δυστυχῆ βασίλισσαν. Μεγαλειοτάτη, εἶπε διὰ φωνῆς κατανυκτικῆς, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν, νομίζω ὅτι παρεξηγεῖτε τὰ πράγματα . . . Δὲν καταδικάζουν Ὑμᾶς διόλου εἰςέξορίαν . . . ἀλλὰ σᾶς ἐπιβάλλουν ν' ἀλλάξετε κατοικίαν . . . Ἄλλως τε δὲν εἶνε καθῆκον παντὸς χριστιανοῦ . . . νὰ ὑπακούσῃ . . . εἰς τινας περιστάσεις . . .

Διεκόπη.

— Ὦ ! δὲν ἠξεύρω τί λέγω, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως. Ἄλλοις δέδοται τὸ συμβουλεύειν . . .

— Τὸ φορεῖον σᾶς περιμένει, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ Τανεγύ.

— Ἐπιθυμῶ ν' ἀναχωρήσω αὔριον, κύριε τοποτηρητά, ἀπήντησεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀταράχως.

— Αὔριον ;

— Ναί, κύριε.

— Καὶ διατί τοῦτο ;

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐφρικίασεν εἰς τὴν ἀναιδῆ ταύτην ἐρώτησιν τοῦ τοποτηρητοῦ.

— Διότι περιμένω τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἄρχοντος Ζιὰκ περί τινος ὑποθέσεώς μου ὅλως ἀτομικῆς καὶ ἥτις δὲν παραβλάπτει καθόλου τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους. Ἄλλως τε, δὲν εἶμαι ὑπὸ κράτησιν ;

Ὁ Τανεγὺ ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς.

— Εἴκοσιν ἄνδρες φρουροῦσι τὰς πέριξ τῶν δωματίων σας θύρας.

— Βλέπετε λοιπόν ; . . . δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε μὴ δραπετεύσω.

— Δὲν πιστεύω.

— Τότε λοιπόν, κύριε τοποτηρητά ; . .

Ὁ Τανεγὺ ἐσκέπτετο.

— Ἔστω, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Σᾶς δίδω προθεσμίαν μέχρι τῆς πρωΐας.

— Εὐχαριστῶ, κύριε . . . Ἤδη θά σας ἐρωτήσω ἂν θά μοι ἐπιτραπῇ νά με συνοδεύσωσιν ἡ δούκισσα τῆς Βάρης καὶ ὁ ἀστρολόγος μου Ἀπιάνης.

— Διατι ὄχι ; Μία φλύαρος καὶ εἰς τρελλός . . . Ὡραία συνοδία !

— Τώρα δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐξομολόγησίν μου ;

— Βεβαίως ! . . . πάντοτε ὀφειλει τις νὰ ἐξοφλῇ τοὺς λογαριασμούς του μετὰ τοῦ Θεοῦ . . . Τό κακὸν ὅμως εἶνε ὅτι ὁ ἅγιος αὐτὸς ἄνθρωπος δέν μοι φαίνεται τόσῳ ἄξιος μεσίτης . . . τοῦ Θεοῦ . . .

Εἰς τὴν ἥκιστα ἀβρόφρονα ταύτην φράσιν τοῦ Τανεγύ, ὁ Μαλκράφτ, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐμόρφασε παραδόξως, ἀλλ' εἶτα ἐμειδίασε πικρῶς.

1. Ἐν προηγουμένῳ κεφαλαίῳ, κατὰ παραδρομὴν ἐδημοσιεύθη ἡ *Ἰσαβέλλα τῆς Βαβιέρης* ἀντὶ τῆς *Βαυαρίας*. Σ. Μ.

— Λοιπὸν αὔριον, Μεγαλειοτάτη, ἐπανέλαβεν ὁ Τανεγύ.

— Αὔριον, κύριε τοποτηρητά.

Μόλις δὲ ἀναχωρήσαντος τοῦ Τανεγύ, ἡ βασίλισσα ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν μοναχόν.

— Βλέπετε, πάτερ μου, πόσον ἐταπεινώθην ; . . . πόσον ἐξηυτελίσθην ; . . .

— Ἐναποθέσατε τὰς ἐλπίδας σας, τέκνον μου, εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ, ὅπως καὶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἤδη σᾶς ὁμιλῶ ! Ἀλλὰ συγγνώμην, πιστεύω ὅτι ἤκουσα ἐλαφρὸν θόρυβον ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς μικράν τινα καὶ ἀπόκρυφον θύραν.

— Δὲν ἠπατήθην, Μεγαλειοτάτη. Τί θέλετε νὰ πράξω ;

— Ν' ἀνοίξετε, πάτερ μου, ἀφόβως.

Ὁ Μαλκράφτ ὑπήκουσε· πάραυτα δ' ἐνεφανίσθη θεράπων τις φέρων τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκίας τοῦ ἄρχοντος Ζιάκ.

— Τί θέλεις, φίλε μου ; εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα.

— Ὁ κύριός μου, Μεγαλειοτάτη, μ' ἐπεφόρτισε νὰ σας εἴπω ὅτι ἡ διαταγήσας θὰ ἐκτελεσθῇ αὔριον.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἤγειρε τὸ μέτωπον θριαμβευτικῶς.

— Πολὺ καλά, εἶπε. Νὰ εἴπῃς εἰς τὸν γενναῖον Ζιὰκ ὅτι αὔριον ἀναχωρῶ διὰ Τουραίνην καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ νὰ μ' εὕρῃ μετὰ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον γνωρίζει. Δὲν ἔχει, πιστεύω, εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως ἐκείνης μίαν ὡραίαν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν ;

— Πραγματικῶς, Μεγαλειοτάτη, ἔχει ἓν μεγαλοπρεπέστατον μέγαρον εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως. . .

— Ἂς ὁδηγήσῃ ἐκεῖ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο καὶ ἂς με περιμένῃ. Θὰ εὐχαριστήσῃς αὐτὸν ἐκ μέρους μου διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν μου. Τώρα ὕπαγε, φίλε μου. . . Ἀ ! μίαν λέξιν ἀκόμη.

Ὁ θεράπων ἀνεχαίτισε τὸ βῆμα.

— Ἠξεύρεις τί γίνεται ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης ;

—Προεφυλακίσθη, Μεγαλειοτάτη, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως καὶ ὡδηγήθη εἰς τὸ Φρούριον. . .

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν.

— Ὦ ! ἐψιθύρισε, τὰ πάντα ἀπωλέσθησαν . . . Εὐτυχῶς μοὶ ἀπομένει εἰσέτι μία ἐλπίς . . .

Ὁ θεράπων ἀνεχώρησεν.

— Ἤδη θέλετε, πάτερ μου, ν' ἀκροασθῆτε τοῦ τέλους τῆς ἐξομολογήσεώς μου, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἀποτόμως διεκόψαμεν ;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ.

Ἡ βασίλισσα ἐγονυπέτησεν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ προσευκτηρίου της, ἐπανακτήσασα τὴν γαλήνην ἐκείνην τοῦ προσώπου, τὴν ὁποίαν ἐπεσκίασε πρὸς στιγμὴν ἡ ἀπότομος ἐμφάνισις τοῦ ἀθλίου Τανεγύ.

— Μ' ἀκούετε, πάτερ μου ; εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα.

— Οὐδὲ λέξις θά μοι διαφύγῃ, τέκνον μου.

Καὶ ὁ Μαλκράφτ ἐπανέλαβε τὴν θέσιν τοῦ πνευματικοῦ.

— Τίς ἤθελε προΐδει, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχή, καθ' ἣν θὰ ἀκροῶμαι τῶν ἁμαρτιῶν τῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας ; Ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι ἄξιος... ἐγώ, ὁ πλήρης ἀνομιῶν καὶ ἁμαρτημάτων ! . . .

Καὶ ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας.

Ἕπεται συνέχεια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Λέγω, ὅτι ἀπαιτεῖται μέγας πρίγκηψ, ὅπως διευθύνῃ τοιοῦτο κίνημα.

— Μεγαλειότατε, προσέξατε !

— Καλὸς ἀρχηγός, δεξιὸς διπλωμάτης.

— Πρὸ παντός, δεξιὸς διπλωμάτης, ἐπανέλαβεν ὁ δούξ.

— Λοιπόν, Φραγκίσκε, μήπως ἡ τοιαύτη θέσις δὲν ἁρμόζει τῷ κυρίῳ Γκίζῃ ὑπὸ πᾶσαν ὄψιν ;

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ὁ κύριος Γκίζης εἶναι ἤδη ἀρκετὰ ἰσχυρός.

— Ναί, ἀναμφιβόλως· ἀλλ' ἡ ἰσχύς του εἶναι δύναμίς μου.

— Ὁ δοὺξ Γκίζης κρατεῖ τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς μέσης τάξεως, ὁ δὲ καρδινάλιος τῆς Λορραίνης κρατεῖ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὁ Μεγιὲν εἶναι ἰσχυρὸν ὄργανον εἰς χεῖρας τῶν δύο ἀδελφῶν του· θὰ ἑνώσητε μεγάλην δύναμιν εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν, ὁ Ἐρρίκος, τὸ εἶχον ἤδη σκεφθῆ, Φραγκίσκε.

— Ἐὰν τοὐλάχιστον οἱ Γκίζαι ἦσαν πρίγκηπες Γάλλοι, τοῦτο θὰ ἦτο καταληπτόν, διότι θὰ συνέφερεν αὐτοῖς ἡ μεγάλυνσις τοῦ οἴκου τῆς Γαλλίας

— Ἀναμφιβόλως· ἀπ' ἐναντίας ὅμως εἶναι πρίγκηπες Λορραινοί.

— Ἐξ οἴκου διαρκῶς ἀντιζήλου τοῦ ἡμετέρου.

— Ἀ ! Φραγκίσκε, ἀνεξέσατε τὴν πληγήν· δέν σας ἐπίστευον τόσον καλὸν πολιτικόν· ναί, τοῦτο μὲ καθιστᾶ ἰσχνόν, τοῦτο λευκαίνει τὴν κόμην μου, ἡ ἀνύψωσις τοῦ οἴκου τῆς Λορραίνης παραλλήλως τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ· οὐδὲ μία παρέρχεται ἡμέρα, Φραγκίσκε, χωρὶς οἱ τρεῖς Γκίζαι —ὀρθῶς εἴπετε ὅτι οὗτοι οἱ τρεῖς κρατοῦσι τῶν πάντων—χωρίς, λέγω, εἴτε ὁ δούξ, εἴτε ὁ καρδινάλιος, εἴτε ὁ Μεγιέν, διὰ τῆς τόλμης ἢ τῆς ἐπιτηδειότητος, διὰ τῆς βίας ἢ τῆς ἀπάτης, νὰ μοι ἀποσπάσωσι τι ράκος τῆς ἐξουσίας μου, μόριόν τι τῶν προνομιῶν μου, χωρὶς ἐγώ, ἀσθενὴς καὶ μεμονωμένος, νὰ δύναμαι ν' ἀντιδράσω κατ' αὐτῶν. Ἀ ! Φραγκίσκε, ἐὰν ἡ σημερινὴ μεταξὺ ἡμῶν ἐξήγησις ἐγίνετο ταχύτερον, ἐὰν ἠδυνάμην ν' ἀναγνώσω πρότερον ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν ὅ,τι ἀναγινώσκω ταύτην τὴν στιγμήν, τότε, βεβαίως, ἀνευρίσκων ἐν ὑμῖν στήριγμα, ἤθελον ἀντιστῆ· νῦν ὅμως, τὸ βλέπετε, εἶναι ἀργά·

— Διατί ;

— Διότι θ' ἀπῃτεῖτο ἀγὼν καὶ πᾶς ἀγὼν μὲ κουράζει· θὰ τὸν διορίσω, λοιπόν, ἀρχηγὸν τῆς Ἑνώσεως.

— Καὶ θὰ σφάλετε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἀλλὰ τίνα θέλετε νὰ διορίσω, Φραγκίσκε ; Τίς θέλει δεχθῆ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην θέσιν ; Δὲν ἴδετε, ὅτι ἡ πρόθεσις τοῦ δουκὸς ἦτο νὰ διορίσω αὐτόν ;

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν, πᾶς ἕτερος διορισθησόμενος θέλει γίνει ἐχθρός του.

— Διορίσατε ἄνδρα ἀρκούντως ἰσχυρόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχύς, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ὑμετέρας, οὐδένα φόβον νὰ ἔχῃ ἐκ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δυνάμεως τῶν τριῶν Λορραινῶν συνηνωμένων.

— Αἴ ! καλέ μου ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μὲ ὕφος ἀποθαρρύνσεως, οὐδένα γινώσκω, ἔχοντα τὰς ὑποδεικνυομένας ἰδιότητας.

— Παρατηρήσατε πέριξ ὑμῶν, Μεγαλειότατε.

— Περὶ ἐμὲ δὲν βλέπω εἰμὴ ὑμᾶς καὶ τὸν Σχικώ, ἀδελφέ μου, οἵτινες νὰ ἦσθε ἀληθεῖς φίλοι μου.

— Ὦ ! ὦ ! ἐψιθύρισεν ὁ Σχικώ, μήπως θέλει νὰ μου παίξῃ κἀνὲν κακὸν παιγνίδιον ;

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ δούξ, δὲν ἐννοεῖτε, ἀδελφέ μου ;

Ὁ Ἐρρίκος προσέβλεψε τὸν δοῦκα, ὡς ἐὰν πυκνὸς πέπλος κατέπεσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Τί ! ἀνεφώνησεν. Ἀλλ' ὄχι, οὐδέποτε θὰ συναινέσητε, Φραγκίσκε. Τὸ ἔργον εἶναι βαρύ· ὑμεῖς βεβαίως δὲν ἠθέλετε ἐθισθῆ νὰ γυμνάσητε τοὺς ἄνδρας τῆς μέσης τάξεως· δὲν θὰ ἐλαμβάνετε τὸν κόπον ν' ἀναθεωρῆτε τὰς ὁμιλίας τῶν ρητόρων αὐτῶν· ὑμεῖς, ἐν περιπτώσει μάχης, δὲν θὰ μετεβάλεσθε εἰς σφαγέα ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Παρισίων, μεταβεβλημέναις εἰς σφαγεῖον· δέον νὰ ὑπερβῆτε τριπλασίως τὸν κύριον Γκίζη καὶ νὰ ἔχητε τὸν δεξιὸν βραχίονα καλούμενον Κάρολον καὶ τὸν ἀριστερὸν καλούμενον Λουδοβίκον. Ὁ δοὺξ ἐφόνευσε πολὺ καλῶς τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, τί φρονεῖτε, Φραγκίσκε ;

— Ἐφόνευσε πολὺ καλῶς, Μεγαλειότατε !

— Ἴσως ναί. Δὲν ἀποκρίνεσθε ὅμως εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, Φραγκίσκε. Πῶς ! θὰ ἐπεθυμεῖτε ν' ἀναλάβητε τὴν ἐργασίαν, περὶ τῆς ὁποίας ἐλάλησα! Θὰ ἐπεθυμεῖτο νὰ προστριβῆτε κατὰ τῶν κιβδήλων θωράκων τῶν χάχηδων καὶ τῶν χυτρῶν, τὰς ὁποίας ἐπιθέτουσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ἐν εἴδει περικεφαλαιῶν! Θὰ ἐγίνεσθε δημοτικὸς ὑμεῖς ὁ ὑπέρτατος ἄρχων τῆς αὐλῆς ἡμῶν ; Ὦ ! ἀδελφέ μου, πῶς ἡ ἡλικία μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον !

— Δὲν θά το ἔπραττον ἴσως ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ βεβαίως θά το ἔπραττον ὑπὲρ ὑμῶν.

— Ἀληθὴς ἀδελφός, ἐξαίρετος ἀδελφός, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, σπογγίζων, διὰ τοῦ

ἄκρου τοῦ δακτύλου του, μὴ ὑπάρχον εἰς τὸν ὀφθαλμόν του δάκρυ.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, δέν θά σοι ἀπήρεσκεν, Ἐρρίκε, ν' ἀναλάβω τὸ βάρος, τό ὁποῖον ἐσκέπτεσθε ν' ἀναθέσητε εἰς τὸν κύριον Γκίζη ;

— Νά μοι ἀπαρέσῃ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρρίκος. Κέρατα τοῦ διαβόλου! ὄχι, δέν μοι ἀπαρέσκει, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μὲ καταθέλγει. Ὥστε ὑμεῖς αὐτὸς εἴχετε σκεφθῆ τὸν σχηματισμὸν τῆς *Ἐρώσεως*. Τόσῳ τὸ καλλίτερον, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ὑμεῖς αὐτὸς εἴχετε συλλάβει μικρὸν μέρος τῆς ἰδέας ταύτης! Τί λέγω μικρὸν μέρος ; Μέγα μέρος. Περιστοιχίζομαι, λοιπόν, ὑπὸ ἀνωτέρων πνευμάτων, ἐγὼ δὲ μόνος εἶμαι ὁ μέγας γαΐδαρος τοῦ βασιλείου μου.

— Ὤ! Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἰρωνεύται.

— Ἐγώ ! Θεὸς φυλάξοι ἐν τοιαύτῃ σοβαρᾷ περιστάσει. Λέγω ὅ,τι σκέπτομαι, Φραγκῖσκε· μ' ἐξάγετε δυσχεροῦς περιπλοκῆς, τόσῳ δὲ μᾶλλον δυσχεροῦς, ὅσῳ ἀπό τινος, Φραγκῖσκε, εἶμαι ἀσθενὴς καὶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις μου ἀμβλύνονται. Ὁ Μιρὼν πολλάκις μοί το εἶπεν. Ἀλλ' ἄς σπουδαιολογήσωμεν αὖθις. Ἐλέγομεν, λοιπόν, ὅτι θά σας διορίσω ἀρχηγὸν τῆς *Ἐρώσεως*, αἴ ;

Ὁ Φραγκίσκος ἀνεσκίρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ εἶπεν :

— Ὤ! ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μ' ἔκρινεν ἄξιον τοσαύτης ἐμπιστοσύνης.

— Ἐμπιστοσύνης· ἄ! Φραγκῖσκε, ἄξιον ἐμπιστοσύνης· ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀρχηγὸς ὁ κύριος Γκίζης, πρὸς τίνα θέλεις νὰ δυσπιστῶ; πρὸς τὴν *Ἔρωσιν* αὐτήν; μήπως αὕτη μέλλει τυχὸν νὰ μ'ἐμβάλῃ εἰς κίνδυνον; Ὁμίλησον, ἀγαθέ μοι Φραγκῖσκε, εἰπέ μοι τὰ πάντα.

— Ὦ ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ.

— Πόσον εἶμαι τρελλός! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρίκος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν θ' ἀνελάμβανε τὴν ἀρχηγίαν ὁ ἀδελφός μου ἢ μᾶλλον, ὄντος ἀρχηγοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ κίνδυνος ἐκλείπει. Οὕτω μᾶς διδάσκει ἡ λογικὴ καὶ ὁ διδάξας ἡμῖν αὐτὴν παιδαγωγὸς δὲν ἔκλεψε τὰ χρήματά μας. Ὄχι, δὲν δυσπιστῶ. Ἄλλως, γνωρίζω πολλοὺς ἄνδρας τῶν ὅπλων εἰς τὴν Γαλλίαν, οἵτινες θὰ ἔδραττον αὐτὰ κατὰ τῆς *Ἐρώσεως*, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ *Ἔρωσις* ἤθελε μὲ στενοχωρήσει πολύ.

— Εἶναι ἀληθές. Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δοὺξ μεθ' ἁπλότητος ἐπ' ἴσης προσπεποιημένης, ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε βασιλεύς.

Ὁ Σχικὼ ἠνέῳξεν αὖθις ἕνα ὀφθαλμόν.

Ἕπεται συνέχεια.

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ *Αἰμυλίου Σουβέστρ*].

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φυλλον.

Η'

Ἀμφότεροι ἐκάθηντο παρὰ τὴν ἑστίαν. Ὁ Ἀλέξιος ἦτο εὔθυμος καὶ θωπευτικός, ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρά, ἀκίνητος καὶ μ' ἑνωμένας τὰς χεῖρας ἐν ἀφώνῳ ἀπελπισμῷ.

Δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ, ὁ Ἰβὰν δὲν εἶχε ψευσθῆ· τὴν ἰδίαν πρωΐαν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ νεανίου ὁλόκληρον τὸ μυστικὸν τῆς συνωμοσίας ἐκείνης καὶ τῇ ἐλάλει εἰσέτι περὶ ταύτης, ἀλλ' αὕτη μόλις ἤκουε. Παραδεδομένη ὁλόκληρος εἰς τὸν ἀπελπισμόν της ἐθεώρει τὸν Ἀλέξιον, ἔσφιγγε τὰς χεῖράς του καὶ ἔκλαιε χαμηλοφώνως.

Ἐν τούτοις ὁ Ὀρλώφ, θλιβόμενος ἐπὶ τῇ σιωπῇ της, διεκόπη καὶ παρετήρησε τὰ δάκρυά της.

— Πρὸς Θεοῦ! τί ἔχεις, Λευκή ; ἀνέκραξεν ἑλκύων τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἐπὶ τῶν γονάτων του. Διατί ὁ ἀπελπισμὸς αὐτός, ὅταν τὰ πάντα μᾶς μειδιῶσιν, ὅταν ἡ στιγμὴ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εὐτυχίας προσεγγίζῃ; Ἀλλὰ δὲν μ' ἐνόησες λοιπόν;

Ἐκείνη ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Ἐνόησα, εἶπεν, ὅτι ἀφ' οὗ ἐθυσίασες δι' ἐμὲ τὴν φιλοδοξίαν σου καὶ τὴν ἡσυχίαν σου, θέλεις ἀκόμη νὰ θυσιάσῃς δι' ἐμὲ καὶ τὴν ζωήν σου.

— Μήπως σὺ δὲν θὰ ἔδιδες τὴν ἰδικήν σου δι' ἐμέ ;

Ἐκείνη τὸν ἔσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Ὦ ! ναί, ἐψιθύρισεν ὁλολύζουσα, ναί ! ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει.

— Ὁ Θεὸς καὶ ἐγώ, Λευκή ! ἀλλ' ἔχε ἐμπιστοσύνην, ἡ ἐπιτυχία εἶναι βεβαία. Ὅλα τὰ μέτρα ἐλήφθησαν, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλακῆς ἔτι συνωμοτοῦσι μεθ' ἡμῶν.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι προδότας ;

— Τὸ συμφέρον ὅλων μὲ βεβαιοῖ περὶ τῆς πίστεως αὐτῶν. Δὲν δύνανται νὰ μὲ ἀπολέσωσι χωρὶς ν' ἀπολεσθῶσι καὶ οὗτοι μαζί μου.

— Καὶ πῶς ;

— Ἔχω τὸν ὅρκον τῶν συνωμοτῶν γεγραμμένον διὰ τῆς ἰδίας χειρός των.

— Τί λέγεις ;

Ἐκεῖνος ἐξήγαγε μυστηριωδῶς ἔγγραφα ἀπὸ τοῦ κόλπου αὐτοῦ.

— Κύτταξε τὰ ὀνόματα, εἶπεν, εἶναι τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἰσχυροτέρων οἰκογενειῶν

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔλαβε τὸν κατάλογον διὰ τρομώδους χειρός.

— Τοιουτοτρόπως, εἶπεν ἀφ' οὗ τὸν ἀνέγνωσε, τὸ πολυτιμότερον αἷμα τῆς Ῥωσίας θὰ ῥεύσῃ, ἂν τὰ ἔγγραφα ταῦτα περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τῆς Αἰκατερίνης ;

— Πρὸς τί αἱ σκέψεις αὗται, Λευκή.

— Αὗται εἶναι αἱ μόναι ἀποδείξεις τῆς συνωμοσίας ;

— Αἱ μόναι.

— Καὶ τόσοι ἄνθρωποι ἐκτίθενται διά νά μ' ἐμπιστεύσωσι ν' ἀποθάνω ;

— Μὴ δὲν εἶν' ἀρκετοί ;

Ἐκείνη ἠγέρθη ταχέως, προὐχώρησεν ἓν βῆμα πρὸς τὴν ἑστίαν καὶ ἔρριψε τὰ ἔγγραφα εἰς τὰς φλόγας

Ὁ Ἀλέξιος ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ, ῥηγνύων κραυγήν, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτησεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων της.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ἐψιθύρισεν κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Ἀλεξίου.

— Πολὺ ἀργά! ἐπανέλαβεν οὗτος πεφοβισμένος... τί ἐννοεῖς, Λευκή ; Λευκή, πρὸς Θεοῦ, ὁμίλησον !

Ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠλόλυζε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Ἐκεῖνος ἀπεμάκρυνε ταύτην ἀποτόμως ἀπ' αὐτοῦ, καὶ βιάζων αὐτὴν νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλήν·

— Κύτταξέ με, εἶπεν . . . Ὦ! Θεέ μου! Διατί εἶσαι τόσον ὠχρά ; . . . ὠχροτέρα παρ' ὅσον κατὰ τὴν ἄφιξίν μου ... Διατί φέρεις τοιουτοτρόπως τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ στῆθός σου ! Πάσχεις λοιπόν ;

— Πάσχω, ἐψέλλισεν ἡ Λευκή.

— Ἕνα ἰατρόν, τότε !...

— Ὄχι, Ἀλέξιε, ὄχι... μὴ μὲ ἀφίνῃς, θέλω νὰ σὲ βλέπω, νὰ σ' αἰσθάνωμαι πλησίον τῆς καρδίας μου...

Καὶ περιεκάλυπτε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν ἔμπλεων τρόμου νεανίαν ὅστις, θέσας ταύτην ἐπὶ τῆς ἕδρας ἣν ἐκείνη εἶχε καταλίπῃ, ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθεν αὐτῆς.

— Μεῖνε ἐκεῖ, εἶπεν αὕτη . . . ἀκόμη πλησιέστερον ἐμοῦ... Θέλω ν' ἀποθάνω τοιουτοτρόπως.

— Διατί ὁμιλεῖς περὶ θανάτου, Λευκή . . . Ὦ! μὴ μὲ κυττάζῃς τοιουτοτρόπως. . . . μὲ φοβίζεις... Ἐμψυχώσου . . . Θεέ μου ! Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἦσαι ἐλευθέρα, ὅτι δὲν θ' ἀποχωρισθῶμεν πλέον ! Λευκή, ὦ! μόνη ἡ ἐλπὶς αὕτη ὤφειλε νὰ σὲ θεραπεύσῃ ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν πλέον ;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔρρηξε κραυγὴν καὶ περιέσφιγξε τοῦτον περιπαθῶς.

— Ὦ! σὲ ἀγαπῶ, ἐπανέλαβεν... Ἀλλ' ὁ ἔρως αὐτὸς εἰς τί μέχρι τοῦδε σοὶ ἐχρησίμευσε; Ποῦ σὲ παρέσυρεν; Εἰς συνωμοσίαν ἥτις θὰ σὲ κατέστρεφε Τοὐλάχιστον ἡ συνωμοσία αὐτή, γενομένη χάριν ἐμοῦ, θὰ εὑρεθῇ ἄνευ λόγου μετὰ τὸν θάνατόν μου καὶ θὰ παραιτηθῇς αὐτῆς.

— Ἀ ! παραιτοῦμαι ἀπὸ τοῦδε, παραιτοῦμαι, ἂν ἦν' ἀνάγκη νὰ σ' ἐνθαρρύνω! Μήπως δὲν συνέτριψες, ἄλλως τε, ὅλα τὰ δεσμὰ ταύτης ; μὴ δὲν τὴν κατέστησες ἀδύνατον, καύσασα τὰ ἔγγραφα ταῦτα ;. .

— Ἀληθῶς ; Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τότε, εἶμαι ἥσυχος.

Καὶ περικαλύπτουσα διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν λαιμὸν τοῦ Ἀλεξίου·

— Ὦ ! σ' εὐχαριστῶ διότι μὲ ἠγάπησες, εἶπεν. Οἱ ἄνθρωποι εἰς μάτην μὲ κατεδίωξαν· χάρις εἰς σὲ ἐγνώρισα πᾶν ὅ,τι ἡ ζωὴ ἔχει ποθητὸν καὶ εὐάρεστον ! Εἴθε ἡ ἀνάμνησις τῆς εὐτυχίας μου νὰ σοὶ μένῃ ὡς εὐλογία.

Ἔστη ἀσθμαίνουσα, ἅπαν δὲ τὸ σῶμά της ἔτρεμε καὶ οἱ βραχίονές της κατέπεσαν.

— Λευκή, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, ἄφες με νὰ καλέσω βοήθειαν.

— Εἶν' ἀνωφελές, Ἀλέξιε ! Τὰς χεῖράς σου . . . δὲν τὰς αἰσθάνομαι πλέον, δὲν σὲ βλέπω πλέον . . . Ἀλέξιε ! ὦ ! ἡ καρδία μου εἶναι ψυχρά.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐλέχθησαν διὰ συγκεχυμένης φωνῆς. Ὁ Ὀρλὼφ πεφοβισμένος ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ τὰ χείλη τῆς Λευκῆς ἤγγισαν αἴφνης τὰ ἰδικά του, προσκολλήσαντα παγερὸν φίλημα καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς κατέπεσεν ἀδρανὴς ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Γ. Α. Βαλλαβανης

Τυπογραφεῖον Κορίννης. ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.